

A daru halála

Réges-régen messze északon volt egyszer egy Karoku nevű fiú. Édesanyjával együtt nagy szegénységben éldegéltek. Egy hideg téli napon Karoku elindult, hogy jó puha dunnát vegyen. Útközben azonban, amint éppen átvágott a szántóföldön, talált egy csapdában vergődő darumadarat. Megsajnálta, és kiszabadította, ám ahogy elengedte, megjelent az az ember, aki a darucsapdát állította, és dühösen így kiáltott:

– Mit művelsz, te szerencsétlen? Már éppen megörültem, hogy sikerült darut fognom!

Karoku erre így válaszolt:

– Bocsáss meg, kérek! Tessék, a madárért cserébe neked adom a pénzemet, csak ne haragudj rám!

Így is lett: Karoku még számtalanszor bocsánatot kért az embertől, és odaadta neki azt a pénzt, amin dunnát akart venni.

Amikor beesteledett, és Karoku édesanyja kettejük fekhelyét készítette elő, így szólt a fiához:

– Ma éjjel már megint esik a hó, és te nem vetted meg a jó meleg dunnát!

Karoku azonban elmagyarázta neki, hogy a pénzen megmentette egy daru életét, és az édesanyja erre mosolyogva bólintott:

– Az már más! Hiszen nagyon jót cselekedtél! Gyere csak, felezzük meg ezt az egy takarót, és térjünk nyugovóra!

Ám ekkor kipp-kopp: valaki megzörgette az ajtót. Karoku és az édesanyja egymásra néztek, lassan kinyitották az ajtót, mire az északi szélben táncoló hópelyhekkkel együtt egy leány lépett a szobába. De olyan

szépséges leány, amelyet még emberi szem nem látott. Szinte tündökölt, az arca és az alakja is csak úgy ragyogott, mintha valami távoli ország királykisasszonya lenne.

A leány mélyen és udvariasan meghajolt, majd így szólt:

– Azért jöttem, mert kérni szeretnék tőletek valamit. Hadd legyek Karoku felesége!

Karoku és az édesanyja igencsak zavarba jöttek, majd egymás szavába vágva, olyan gyorsan akartak válaszolni, hogy szinte nem is tudták, mit mondjanak.

– Még hogy Karoku felesége! Egy ilyen szépséges leány, mint te! De hiszen magad is láthatod, milyen szegények vagyunk! Hidd el, itt nagyon keserves sorod lenne! – mondta Karoku édesanyja, és fia is helyeselt:

– Bizony, bizony! Ne is mondj ilyesmit!

A leány azonban megrázta a fejét, és leült a hideg padlóra. Erre már nem volt mit mondani, és Karoku meg az édesanyja, akik alig tértek magukhoz a nagy csodálkozástól, bevezették a vendéget a ház legszebb szobájába.

A szépséges leány végül valóban Karoku felesége lett. Reggeltől estig szorgalmasan dolgozott, de bizony ugyanolyan szegények maradtak, mint annak előtte. Mindhárman szinte csak forró vízen éltek, így tengették életüket.

Egy szép napon azonban így szólt Karokuhoz a felesége:

– Én most bebújok a szekrénybe, és három napig szőni fogok odabent. Szépen kérlek, ne nyisd ki az ajtót, míg magamtól elő nem jövök! Sem vízre, sem ennivalóra nem lesz szükségem.

Hiába aggodalmaskodott Karoku, a felesége csak nevetett, és rögvest be is bújt a hatalmas szekrénybe. Három napon át egy szövőszék katto-

gása hallatszott ki a szekrényből, és a negyedik napon végül előbújt az asszony. Ahogy Karoku átölelte kicsit lesoványodott feleségét, az egy vég gyönyörűen megszött selymet nyújtott át neki, és így szólt hozzá:

– Édes férjem, vidd el ezt a selymet az urasághoz, és add el neki kétezer aranyért!

Karoku mindent úgy tett, ahogy a felesége mondta: elvitte a selymet, és megmutatta az uraságnak.

– Ez aztán a szép munka! – mondta az uraság, majd így folytatta:

– Igazán megér kétezer aranyat! Sőt ha hozol még egy végre valót, azért háromezer aranyat fizetek!

Karokuval még soha életében nem fordult elő, hogy ilyen sok pénz, ötezer arany üsse a markát, így hát szedte a lábát, sietett hazafelé, hogy minél előbb tudassa feleségével a jó hírt.

– Azt mondta az uraság, szőj még egy vég selymet, és háromezer aranyat fizet érte!

Az asszony ránézett, majd szomorkás arccal így felelt:

– Ha így állunk, szővök még egy vég selymet. De most egy egész hétbe is beletelik majd, míg készen leszek. Vigyázz, ki ne nyisd addig a szekrény ajtaját!

Ezzel az asszony csöndesen bebújt a szekrénybe, és elkezdett szőni.

Kipikopp-kipikopp, hallatszott reggeltől estig a szövőszék hangja. Ám egy idő múlva Karoku és az édesanyja aggódni kezdtek, hisz az asszony azt mondta, hét napig még ennivalóra sem lesz szüksége. Ráadásul a szövőszék kopácsolása is lassabbnak és fáradtabbnak tűnt.

– Azt mondta, nem szabad benézünk, de vajon mi lehet vele? – aggódott Karoku, mire az édesanyja így bátorította:

– Óvatosan less be, úgy, hogy ne vegye észre! És ha mégis rájönne, mondd azt, hogy csak miatta aggódtál! Így biztosan nem lesz majd mérges.

„Ez igaz lehet! Végtére is én vagyok a férje!” – gondolta Karoku, és egy kicsit kinyitotta a szekrény ajtaját. Abban a pillanatban a megdöbbenéstől elállt a lélegzete: a szekrényben nem a felesége volt, hanem egy darumadár! Csőrével saját tollait húzgálta ki, tollaiból fonalat font, így szötte a selymet. Bizony már sokat kitépkedhetett, mert a testén alig maradt toll.

„Egy daru hát a feleségem!” – Karoku sietve becsukta az ajtót, aztán csak ült és ült nagy esőndesen. Kisvártatva nyikorogva kinyílt a szekrény ajtaja, és előbújt elcsigázott felesége, kezében egy vég csodálatos selyemmel. Letette Karoku elé, majd maga is leült, és halkán így szólt:

– Köszönöm, hogy ez idáig gondoskodtál rólam. Én vagyok az a daru, akit megmentettél. Azért vettem föl ezt az alakot, hogy melletted lehessenek, és egész életemben szolgálhassalak, de most már nem maradhatok, mert meglestél, amikor a daru alakját öltöttem magamra.

– Kérlek, ne mondj ilyet! Én mindig veled akarok lenni! – mondta Karoku majdnem sírva, mire felesége szépséges szemei is megteltek könnyel:

– Én is veled maradnék. Ezért kértelek, hogy semmiképp se nyisd ki a szekrény ajtaját...

Alig mondta ki ezt az asszony, egy szempillantás sem telt belé, fölállt, kívül termett az ajtón, és már repült is az ég felé. Daruvá változott, és szállt, szállt, egyre magasabbra a téli égen. Karoku pedig csak állt ott, és az eget bámulta, magához szorítva a selymet, melyet a felesége szőtt.

Fordította: Nagy Anita